

**Uitspraak Geschillencommissie
Financiële Dienstverlening
nr. 2018-630, 8 oktober 2018**

30 DAGEN ≠ 1 MAAND

Consument heeft via de Bank, in combinatie met een hypothecaire geldlening, een overlijdensrisicoverzekering bij Verzekeraar afgesloten. Consument is verzekeringnemer en begunstigde en de Partner was verzekerde onder de polis. In artikel 9.1 van de Voorwaarden is het volgende bepaald:

'Alle premies moeten op de vervaldag of uiterlijk 30 dagen daarna aan de Maatschappij zijn voldaan. Is zulks niet geschied, dan is de verzekering van rechtswege vervallen, tenzij recht bestaat op afkoop of op een premievrije verzekering.'

Wanneer Consument en de Partner in de nieuwe woning trekken, voert de Bank een adreswijziging door voor wat betreft de hypothecaire geldlening. Het adres ten behoeve van de overlijdensrisicoverzekering wordt echter niet aangepast.

Consument laat na de premie ter hoogte van 1.555 euro over het jaar 2011-2012 tijdig te voldoen. Verzekeraar heeft Consument hier bij brief van 31 december 2012 aan herinnerd. Bij brieven van 30 januari en 1 maart 2013 heeft Verzekeraar nogmaals herinnerd aan de betalingsachterstand en is Consument gewezen op de mogelijke gevolgen bij het uitblijven van een tijdige betaling. Omdat tijdige betaling uitbleef, heeft Verzekeraar de verzekering bij brief van 22 april 2013 geroyeerd.

Na een ziekbed van enkele jaren is de Partner van Consument op 27 februari 2015 overleden. Vanwege het royement van de polis wordt de uitkering onder de overlijdensrisicoverzekering door Verzekeraar geweigerd.

Consument vordert betaling van een bedrag van 300.006 euro, zijnde de uitkering onder de verzekering op het moment van overlijden van de Partner indien de Verzekering niet was vervallen. Gesteld wordt dat de herinneringen van Verzekeraar Consument, als gevolg van een onjuiste adressering, nooit hebben bereikt.

De Commissie gaat allereerst na of Verzekeraar heeft voldaan aan de op hem rustende waarschuwingsplicht. Immers, wanneer niet aan deze verplichting is voldaan, kan ook geen beroep worden gedaan op de gevolgen van het niet-betalen van de premie. Zij overweegt hiertoe dat in de Voorwaarden is bepaald dat de verzekering vervalt indien de premie niet op de vervaldatum, dan wel uiterlijk dertig dagen daarna is voldaan. Deze bepaling wijkt af van de wettelijke waarschuwingsplicht uit artikel 7:980 lid 1 BW. Op grond hiervan kan een Verzekeraar slechts gevolgen verbinden

aan het niet-betalen van de vervolgpremie, wanneer betaling binnen een daarbij op ten minste 1 maand gestelde termijn uitblijft. Van dit artikel kan niet ten nadele van de Consument worden afgeweken (art. 7:986 lid 3 BW). Dit maakt dat de Verzekeraar expliciet moet wijzen op het gevolg van niet-betalen én een termijn van tenminste één maand moet stellen om hier alsnog aan te voldoen.

Enkel bij brief van 1 maart 2013 heeft Verzekeraar een termijn gesteld en werd Consument verzocht de premie 'binnen een termijn van 30 dagen' alsnog te voldoen. Naar het oordeel van de Commissie kan deze dertigdagentermijn niet worden gelijkgesteld met de vereiste termijn van één maand (zie *Parl. Geschiedenis*, Titel 7.17 BW, Deventer: Kluwer 2007, p. 277.). De beschermingsgedachte achter de bepaling leidt tot een strikte uitleg, hetgeen tot de slotsom leidt dat de wettelijke termijn niet in acht werd genomen. Nu niet aan de waarschuwingsplicht is voldaan, kan het rechtsgevolg van niet-betaling niet intreden. De polis werd ten onrechte geroyeerd en Verzekeraar wordt gehouden het verzekerde kapitaal van 295.341 euro uit te keren.

**Uitspraak Geschillencommissie
Financiële Dienstverlening
nr. 2018-642, 15 oktober 2018**

TE LAAT GEMELD?

Consument heeft sinds 2012 een Verzekerd Wonen-pakketverzekering bij Verzekeraar. Op grond van artikel 9.1 van de Voorwaarden is Consument gehouden een aanspraak of schadevoorzorg zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk te melden. Daarnaast wordt in de Voorwaarden het volgende bepaald:

*'11.1 Verjaringsstermijn
Indien de verzekeringnemer of een verzekerde één of meer van de genoemde verplichtingen niet nakomt en daardoor de verzekeraar in een redelijk belang is'*

Consument doet een beroep op zijn verzekering in verband met een geschil over een lekkage onder het dakterras van de woning van Consument. Bij brief van 20 juli 2017 is Consument door de Gemeente, als mede-eigenaar van het appartementencomplex, aansprakelijk gesteld.

Verzekeraar wijst het verzoek om dekking af, omdat de schade te laat is gemeld en Verzekeraar daardoor in zijn belangen is geschaad. Hiertoe wordt aangevoerd dat de lekkage al in 2013 bij Consument werd gemeld, althans dat dit tenminste in 2015 bij een vergadering van de VvE naar voren is gekomen. Bovendien werd in 2017 tussen de Gemeente en Consument al een kort geding gevoerd. Het is Verzekeraar onmogelijk gemaakt een minnelijke regeling te beproeven en zelf onderzoek te doen. Onder

verwijzing naar artikel 11.1 van de Voorwaarden beroept Verzekeraar zich op verval van het recht op uitkering.

Consument vordert vergoeding van de schade ter hoogte van 21.830 euro. Volgens hem is er weliswaar al langer sprake van een geschil tussen hem en de Gemeente, maar staat dit los van de schade waarvoor hij nu aansprakelijk wordt gesteld.

De Commissie overweegt dat de verplichting tot het tijdig melden van schade tevens voortvloeit uit artikel 7:941 lid 1 BW. Wordt deze verplichting niet nagekomen, kan de uitkering op grond van artikel 7:941 lid 3 BW worden verminderd met de schade die Verzekeraar hierdoor lijdt. Het recht op uitkering kan slechts komen te vervallen als de Verzekeraar, wegens het niet-nakomen van deze verplichting, in een redelijk belang wordt geschaad (art. 7:941 lid 4 BW).

Overwogen wordt dat boven artikel 11.1 van de Voorwaarden ten onrechte wordt verwezen naar een 'verjaringsstermijn' en dat aan het slot van de bepaling het woord 'geschaad' ontbreekt. Dit maakt dat in dit artikel niet valt te lezen dat Verzekeraar jegens Consument heeft bedongen dat het recht op uitkering vervalt wanneer hij door een late melding in zijn belang is geschaad, aldus de Commissie. Nu ook niet is gesteld dat Verzekeraar als gevolg van de late melding schade heeft geleden, kan ook hier geen beroep op worden gedaan. Geconcludeerd wordt dat Verzekeraar, voor zover sprake is van een onder de polis gedekte schade, dekking dient te verlenen. Ten overvloedige wordt nog opgemerkt dat het maar zeer de vraag is of sprake is van een gedekte schade. Het komt de Commissie namelijk voor dat de Gemeente slechts de door haar voorgeschoten kosten voor herstel – welke voor rekening van Consument horen te komen – op Consument verhaalt. In dat geval kan niet van schade worden gesproken.

Mr. A.C. (Sanne) van der Salm
De auteur is advocate bij Ekelmans & Meijer te Den Haag.